

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 728/2025-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/2037/2022 zo 7. októbra 2025 a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/2037/2022 z 24. októbra 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, práva vlastniť majetok a pokojne ho užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 74Ek/2037/2022. Domáha sa zrušenia uznesení exekučného súdu sp. zn. 74Ek/2037/2022 zo 7. októbra 2025 a sp. zn. 74Ek/2037/2022 z 24. októbra 2025, vrátenia vecí okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, finančného zadosťučinenia 5 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ sa zároveň domáha odloženia právnych účinkov napadnutých uznesení.

II.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

2. Sťažovateľ vystupuje v procesnej pozícii povinného v exekučnom konaní vedenom u súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 74Ek/2037/2022, 395Ex 626/22 na vymoženie 1 133 eur s príslušenstvom v prospech oprávnenej Slovenskej republiky – Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky – na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/267/21/K z 26. októbra 2021. V priebehu exekučného konania navrhol exekúciu zastaviť podaním z 11. augusta 2023.

3. Vyšší súdny úradník návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol v poradí druhým uznesením zo 7. októbra 2025, následne sudkyňa zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka výrokom I uznesenia a výrokom II nepriznala oprávnenému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. K zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie vyšší súdny úradník pristúpil po tom, čo jeho predchádzajúce uznesenie z 22. septembra 2023 o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie bolo na základe sťažnosti povinného zrušené uznesením z 3. októbra 2025. Dôvodom zrušenia v poradí prvého uznesenia o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie bol vyšším súdnym úradníkom nedostatočne zistený skutkový stav, ako aj skutočnosť, že sa nezaoberal otázkou splnenia zákonných podmienok doručovania upovedomenia o začatí exekúcie povinnému prostredníctvom oznámenia v Obchodnom vestníku. Súdny exekútor pochybil pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie, keď ho doručoval prostredníctvom oznámenia v Obchodnom vestníku v čase, keď mal povinný aktivovanú elektronickú schránku. Účinné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému nastalo až 23. augusta 2023, keď bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu povinného, teda lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie tak začala plynúť od tohto dátumu. Keďže v dôsledku nesprávneho záveru o doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie sa vyšší súdny úradník v uznesení z 22. septembra 2023 vecne nezaoberal námietkami povinného, sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil vyššiemu súdnemu úradníkovi opätovne preskúmať návrh povinného na zastavenie exekúcie, zrozumiteľne argumentačne sa s vysporiadať s otázkou dôvodnosti exekúcie vzhľadom všetky námietky povinného uvedené aj v podanej sťažnosti a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

4. Napadnutým uznesením zo 7. októbra 2025 vyšší súdny úradník zamietol návrh na zastavenie exekúcie, keďže nezistil žiaden dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

- K námietke povinného týkajúcej sa nedoručenia upovedomenia o začatí exekúcie z 3. augusta 2022 uviedol, že súdny exekútor síce pochybil pri prvotnom doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie prostredníctvom Obchodného vestníka, keď si v danom čase nezistil, či povinný má alebo nemá aktivovanú elektronickú schránku, avšak toto pochybenie bolo napravené doručením do elektronickej schránky právneho zástupcu povinného 23. augusta 2023, čím nastalo účinné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie.
- Námietku povinného týkajúcu sa nedoručenia exekučného titulu z 26. októbra 2021 vyhodnotil ako nedôvodnú a zmätočnú, pričom uviedol, že exekučný súd má preukázané riadne doručenie rozhodnutia povinnému. Konštatuje, že z listín nachádzajúcich sa

v súdnom spise a z podacieho čísla zásielky vyplýva, že rozhodnutie výboru č. VP/267/21/K z 26. októbra 2021 bolo povinnému riadne doručované doporučenou zásielkou do vlastných rúk v súlade s § 24 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Povinný si zásielku neprevzal v úložnej lehote, preto sa rozhodnutie považuje za doručené dňom jej vrátenia odosielateľovi podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku a týmto dňom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. K námietke povinného, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií mal doručovať elektronicky, exekučný súd uviedol, že na základe súčinnosti s Národnou agentúrou pre sieťové a elektronické služby zistil, že pre povinného ako fyzickú osobu identifikovanú rodným číslom bola elektronická schránka aktivovaná na doručovanie až od 23. februára 2023.

- K námietke nedostatku vecnej legitímácie oprávneného exekučný súd poukázal na čl. 11 ods. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“), podľa ktorého je na podanie návrhu na výkon rozhodnutia oprávnený orgán, ktorý vykonáva konanie podľa čl. 9 ods. 1, t. j. výbor, ktorý však podľa § 143 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 350/1996 Z. z.“) nie je samostatnou právnickou osobou a nemá právnu subjektivitu, je organizačnou zložkou Národnej rady Slovenskej republiky. V mene štátu preto koná Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky ako štátna rozpočtová organizácia s právnou subjektivitou, ktorá bola oprávnená podať návrh na vykonanie exekúcie ako orgán oprávnený, ktorý koná za štát. Konajúci súd nezistil nedostatok aktívnej legitímácie.
- K námietke preklúzie vymáhaného nároku podľa § 20 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a námietke použitia zákona o priestupkoch na konanie, v ktorom bol vydaný exekučný titul, uviedol, že konanie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií sa riadi ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z., ktorý v čl. 11a taxatívne ustanovuje subsidiárnu aplikáciu všeobecného predpisu o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.), neodkazuje na zákon o priestupkoch, pričom skutky sankcionované podľa čl. 9 až 11 ústavného zákona nie sú výslovne označené za priestupky (§ 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.), ustanovenia zákona o priestupkoch sa preto neuplatnia, a to ani analogicky. Ustanovenie § 20 zákona o priestupkoch je procesnou preklúziou výlučne pre konania o priestupkoch a nemá dopad na výkon peňažnej pokuty uloženej na základe ústavného zákona. Exekučný súd konštatoval, že rozhodnutie výboru je právoplatné a vykonateľné, tvorí spôsobilý exekučný titul a námietka preklúzie podľa § 20 zákona o priestupkoch je nedôvodná a zmaťočná.

5. Napadnutým uznesením z 24. októbra 2025 sudkyňa zamietla sťažnosť povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, keď konštatovala správnosť zisteného skutkového stavu vyšším súdnym úradníkom, správne právne závery a náležité odôvodnenie, pričom:

- poukázala na doručovanie do elektronickej schránky, ktorého predpokladom je jej aktivovanie na doručovanie. K dôkazu, ktorý predložil povinný (snímka obrazovky), uviedla, že týmto dôkazom povinný nepreukázal, že mal aktivovanú elektronickú schránku pre právne postavenie fyzickej osoby s rodným číslom. Zdôrazňuje, že je potrebné

rozlišovať elektronickú schránku pre právne postavenie fyzickej osoby na rodné číslo a pre právne postavenie právnickej osoby alebo fyzickej osoby – podnikateľa.

- K námietke nedoručenia exekučného titulu uvádza, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií nemohol doručovať rozhodnutie do elektronickej schránky povinného, keďže v čase doručovania (27. januára 2022) elektronická schránka povinného nebola aktivovaná. Rozhodnutie výboru č. VP/267/21/K z 26. októbra 2021 je preto právoplatné a vykonateľné.
- K námietke nedoručenia upovedomenia o začatí exekúcie z 3. augusta 2022 do aktivovanej elektronickej schránky súd poukázal na zistený dátum aktivovania elektronickej schránky povinného. K námietke povinného, že upovedomenie o začatí exekúcie malo byť doručované aj priamo povinnému, nielen jeho právnomu zástupcovi, poukázal na § 200 Exekučného poriadku, § 89 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a na sťažovateľom udelené splnomocnenie advokátskej kancelárii URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, a konštatoval, že súdny exekútor nepochybil, keď upovedomenie doručoval len právnomu zástupcovi a takéto doručenie je účinné.
- K námietke nedostatku aktívnej legitímácie oprávneného uviedol, že sporné bolo, či oprávnená Slovenská republika – Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky – je aktívne legitímovaná na podanie návrhu na výkon exekúcie, keďže ústavný zákon uvádza, že na podanie návrhu na výkon rozhodnutia je oprávnený orgán, ktorý vykonáva konanie podľa čl. 9 ods. 1 ústavného zákona a v zmysle čl. 9 ods. 1 ústavného zákona je týmto orgánom výbor pre nezlučiteľnosť funkcií. Tým bola výboru zverená iba rozhodovacia právomoc bez priznania právnej subjektivity. Výbor je len organizačnou zložkou, ktorá nemôže vystupovať v exekučnom konaní. Poukázal na § 2 ods. 3 písm. b) zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky, podľa ktorého národná rada vykonáva svoju pôsobnosť aj tým, že zriaďuje výbory, z čoho nepochybne vyplýva, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií je organizačnou zložkou Národnej rady Slovenskej republiky, nie samostatným právnym subjektom. Ďalej poukázal na § 143 ods. 1 zákona č. 350/1996 Z. z. a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/3/2016 z 13. decembra 2017. Konštatoval aktívnu legitímáciu oprávneného.
- K námietke o aplikácii § 20 zákona o priestupkoch súd uviedol, že sa stotožňuje s názorom vyššieho súdneho úradníka, a poukázal na zmysel a účel ústavného zákona a *sui generis* charakter tohto konania. Ústavný zákon neustanovuje prekluzívnu lehotu, preto ju nemožno dotvárať. K aplikácii judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 803/2015-10, IV. ÚS 115/08-16, I. ÚS 369/2021. Na okraj uviedol, že si povinný nesprávne vykladá § 20 zákona o priestupkoch, keďže toto ustanovenie neupravuje premlčanie ani zánik práva na výkon uloženej sankcie, ale výlučne procesnú preklúziu možnosti viesť konanie o priestupku, teda hranicu, dokedy možno priestupok prejednať.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa názoru sťažovateľa sú napádané uznesenia arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, ústavne nekonformné a porušujúce jeho ústavné práva na spravodlivý súdny proces, keďže napriek

výslovnému príkazu sudcu vyslovenom v uznesení z 3. októbra 2025 vyšší súdny úradník a ani sudca nevykonali a nedoplnili dokazovanie, nezistili skutočný stav veci, nenariadili vo veci ani jedno pojednávanie. Preto tieto rozhodnutia podľa názoru sťažovateľa nemôžu z ústavnoprávneho hľadiska obstať a musia byť zrušené. Namieta, že ho exekučný súd nevyzval na vyjadrenie sa k dôkazu získaného súdom (správe z NASES týkajúcej sa dátumu aktivovania elektronickej schránky), čím podľa jeho názoru flagrantne zasiahli do jeho ústavných práv a porušili právo na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľovi predmetná správa nebola doručená, nikdy sa s ňou neoboznámil, pričom, ako uvádza, jeho elektronická schránka je aktivovaná na doručovanie už od roku 2013, a súčasne preukazuje, že v roku 2022 mu boli doručované správy, a teda svoju schránku aktívne využíval na doručovanie už oveľa skôr, ako bolo zasielané upovedomenie o začatí exekúcie.

7. Argumentačná línia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti je vedená viacerými smermi:

i.) Nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie spôsobom ustanoveným Exekučným poriadkom

S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2023 mal súdny exekútor upovedomenie doručovať do aktivovanej elektronickej schránky. Doručovanie právnomu zástupcovi nemôže nahradiť doručenie do elektronickej schránky povinného a nemôže *de iure* a *de facto* vykazovať žiadne právne účinky, keďže povinný sa o upovedomení o začatí exekúcie dozvedel iba sprostredkovane cez svojho právneho zástupcu. Z § 61b ods. 1 a 2 Exekučného poriadku vyvodzuje povinnosť doručiť povinnému upovedomenie o začatí exekúcie do vlastných rúk, pričom, ak je povinným fyzická osoba, ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce „tzv. náhradné doručenie“ sa nepoužijú, čo súd prvej inštancie podľa jeho názoru zjavne odignoroval. Uvádza, že vo vzťahu k povinnému, ktorý je fyzickou osobou, sa fikcia doručenia nesmie použiť. Zároveň Exekučný poriadok podľa jeho názoru vylučuje doručovanie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému cestou právneho zástupcu povinného. Sťažovateľ argumentuje, že upovedomenie o začatí exekúcie má kľúčový a nenahraditeľný účel informovať povinného o začatí konania smerujúceho k nútenému uspokojeniu pohľadávky; vyzvať povinného na splnenie vymáhaného nároku; umožniť povinnému aktívne sa brániť. Pretože upovedomenie smeruje k osobnej výzve a aktivácii dôležitej lehoty na obranu, zákonodarca zvolil prísnejší spôsob doručenia (do vlastných rúk s vylúčením fikcie), pričom právny zástupca nemôže za povinného splniť nárok. Požiadavka doručenia povinnému je podľa názoru sťažovateľa zmyslom právnej úpravy, nie len formalitou. Súd vôbec nezohľadnil § 61 ods. 1 a 2 a § 61b ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, ktoré predstavujú *lex specialis* k všeobecnej úprave doručovania v Civilnom sporovom poriadku.

ii.) Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie oprávneného na podanie návrhu na začatie exekučného konania

Označenie oprávneného v upovedomení o začatí exekúcie sťažovateľ považuje za neurčité, zmätočné a zavádzajúce. Poukazujúc na čl. 11 ods. 3 a čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona, je toho názoru, že oprávneným na podanie návrhu je výbor pre nezlučiteľnosť funkcií, ktorému špeciálna norma výslovne a priamo priznáva aktívnu vecnú legitímáciu na podanie návrhu na výkon rozhodnutia. Finančný postih z konfliktu záujmov nie je pohľadávka Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky, ale má plynúť do štátneho rozpočtu. Pokiaľ by sa vychádzalo z predpokladu, že ide o pohľadávku štátu, potom by musel byť ako oprávnený označený subjekt, ktorý spravuje

túto pohľadávku v zmysle predpisov o správe majetku štátu, nie Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky, ktorá je len organizačným a administratívnym zabezpečením.

iii.) Exekučný titul je nespôsobilý, a to z nasledujúcich dôvodov:

a) nikdy mu nebol doručený a súd sa komplexne nevyjadril k námietke proti doručovaniu rozhodnutia výboru. Ak exekučný súd prijal záver, že pre fyzickú osobu povinného bola elektronická schránka aktivovaná na doručovanie od 23. februára 2023, teda pred doručovaním rozhodnutia výboru, tak mal uzavrieť, že bolo povinnosťou exekučný titul doručiť povinnému do elektronickej schránky, ktorú mal v tom čase aktívnu a následne vyvodit' z toho právne dôsledky, čo však súd neučinil. Jeho odôvodnenie je tak absolútne nedostatočné, nepreskúmateľné.

b) správa NASES exekučnému súdu je nesprávna, keďže elektronicke schránku mal aktívnu na doručovanie dávno pred 23. februárom 2023, k čomu prikladá printscreen z elektronickej schránky. Zároveň namieta porušenie práva na kontradiktórnosť konania a práva na rovnosť zbraní z dôvodu, že exekučný súd mu predmetnú správu nikdy nedoručil na vyjadrenie, pričom poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

c) rozhodnutie výboru nie je exekučným titulom, keďže nespĺňa definičné znaky exekučného titulu vymedzené v § 45 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

iv.) Preklúzia, resp. premlčanie práva na vymoženie, resp. výkon sankcie

Tento názor sťažovateľ odvíja od potreby aplikácie zákona o priestupkoch na jemu uloženú peňažnú sankciu. Rozhodnutie výboru o uložení peňažnej pokuty považuje za sankciu (t. j. administratívno-správny trest), pričom trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Poukazuje na judikatúru ústavného súdu, pričom argumentuje, že odklon od tejto ustálenej rozhodovacej praxe súd v napádanom uznesení sťažovateľovi absolútne nezdôvodnil. Osobitne poukazuje na prípad Čanády vs. Slovenská republika a ďalšie rozhodnutia ESLP a najvyššieho súdu, podľa ktorých nie je podstatná klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné činy podľa vnútroštátneho práva. Z uvedeného vyvodzuje povinnosť aplikácie § 20 zákona o priestupkoch, podľa ktorého priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky. Podľa názoru sťažovateľa za analogického použitia tohto ustanovenia na daný prípad platí, že peňažnú pohľadávku nemožno vykonať, ak od spáchania konania (za ktoré bola uložená peňažná sankcia) uplynuli dva roky. Poukazujúc na čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, dôvodí, že bolo povinnosťou súdneho exekútora a exekučného súdu skúmať, či právo na vymoženie peňažnej pohľadávky nie je v zmysle tohto osobitného predpisu prekludované. Výkon verejnej funkcie sťažovateľ skončil 16. apríla 2020, a preto ak by sa porušenia čl. 8 ústavného zákona dopustil v krajnom prípade napríklad v deň skončenia funkcie, právo na vymoženie peňažnej pohľadávky sa prekludovalo 16. apríla 2022. Oprávnený podal návrh na začatie exekučného konania 25. júla 2022. Súd sa podľa jeho názoru dopustil zásadných pochybení najmä tým, že sa striktne držal formálnej, vnútroštátnej klasifikácie deliktu namiesto jeho materiálnej podstaty a účelu, nesprávne interpretoval a obmedzil rozsah aplikácie základných právnych záruk, pričom odmietnutie týchto záruk ohrozuje právnu istotu a stavia verejných funkcionárov do horšej pozície ako bežných občanov postihovaných za priestupky, keďže im odopiera právo na zánik zodpovednosti v primeranej lehote. V trestnom práve a správnom trestaní nemôže štát viesť konanie a vymáhať sankcie *ad infinitum* (do nekonečna), časové obmedzenie (premlčanie, preklúzia) je kľúčovou zárukou právneho štátu. Ak špeciálna

norma (v tomto prípade ústavný zákon) neobsahuje úpravu preklúzie, je nevyhnutné ju z dôvodu zachovania ústavných práv a medzinárodných záväzkov analogicky aplikovať z najbližšej relevantnej právnej úpravy (zákon o priestupkoch). Správny poriadok, na ktorý odkazuje ústavný zákon, sa nezaobera hmotnoprávnymi otázkami trestania, vyšší súdny úradník preto mylne stotožňuje obmedzenie subsidiarity na procesný predpis (Správny poriadok) s vylúčením hmotnoprávných trestných zásad (zákon o priestupkoch). Súdu vytyka, že sa v odôvodnení vôbec nevyrovnal s judikatúrou ESLP a najvyššieho súdu, ktorá stanovuje trestnú povahu správnych deliktov a potrebu aplikácie trestnoprávných záruk. Sťažovateľ v napádanom uznesení nedostal *de facto* žiadnu odpoveď na ním uvádzané podstatné argumenty, a preto takýmto spôsobom došlo podľa jeho názoru k flagrantly zásahu do práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Ak sa podľa jeho názoru súd mienil odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe súdnych autorít, tak v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí mal uznesenie náležite riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť takým spôsobom, aby sťažovateľom uvádzané rozhodnutia neboli odignorované, ale naopak, aby sa s nimi súd argumentačne náležite vysporiadal, namiesto toho súd podľa jeho názoru zvolil cestu svojvoľného výkladu a aplikácie práva. Napádané uznesenie je preto podľa sťažovateľa arbitrárne, právne svojvoľné, nezrozumiteľné pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak *en bloc* nezákonné a ústavne nekonformné.

8. Požadované finančné zadosťučinenie 5 000 eur sťažovateľ odôvodňuje nehmotnou ujmou v podobe intenzívneho zásahu do základných ľudských práv a stratou dôvery v naplnenie pojmu materiálny právny štát, za čo zodpovedá exekučný súd, a to z dôvodu arbitrárnosti a nesprávnosti napádaného rozhodnutia, ktorým bolo sťažovateľovi odopreté právo na spravodlivý súdny proces.

8. Sťažovateľ zároveň navrhuje odložiť právne účinky uznesenia z 24. októbra 2025, ako aj uznesenia zo 7. októbra 2025.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Z rozsiahlej a rôznorodej sťažnostnej argumentácie možno vyvodiť, že podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom a uzneseniami exekučného súdu. Sťažovateľ zároveň namietá porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, práva vlastníť majetok a pokojne ho užívať (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 1 dodatkového protokolu).

IV.1. K uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo 7. októbra 2025:

10. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie je potrebné dospieť k záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca tak, že ju zamietol uznesením, ktoré je rovnako predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Preto bola ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

IV.2. K uzneseniu exekučného súdu z 24. októbra 2025:

A) Vytýkané nedostatky doručovania upovedomenia o začatí exekúcie a exekučného titulu

11. Vzhľadom na odstránený nedostatok prvého doručovania upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľovi vyvesením v obchodnom vestníku sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie výlučne právnomu zástupcovi povinného, bez osobitného doručenia povinnému do vlastných rúk. Argumentácia sťažovateľa v tejto otázke neobstojí a upovedomenie o začatí exekúcie doručené výlučne právnomu zástupcovi povinného nemožno spochybníť, naopak, je potrebné považovať ho za riadne, účinné doručenie v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku a subsidiárne Civilného sporového poriadku. Argumentácia artikulovaná sťažovateľom v texte ústavnej sťažnosti je zjavne nesprávna, keďže sťažovateľom prezentovaným prístupom by bolo potrebné dospieť k absurdnému záveru, že každé rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi ukladá povinnosť, je potrebné okrem právneho zástupcu doručovať aj priamo účastníkovi konania. Takýto prístup by však popieral zmysel prítomnosti právneho zástupcu v konaní, pokiaľ ide o aspekt doručovania. Znenie § 110 druhej vety CSP, podľa ktorej „... písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci.“, predpokladá osobnú angažovanosť účastníka, napr. v prípade potreby vyslychnúť účastníka konania (pozri Števcěk, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Druhé vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 444.). V opačnom prípade ak súd o doručovaní priamo účastníkovi nerozhodne s ohľadom na povahu veci, písomnosť sa doručuje len splnomocnenému zástupcovi a takéto doručenie má účinky riadneho doručenia, s ktorým zákon spája rôznorodé procesnoprávne účinky, napr. v exekučnom konaní začatie plynutia lehoty 15 dní na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom.

12. V otázke doručovania upovedomenia o začatí exekúcie rezonuje v ústavnej sťažnosti aj námietka, podľa ktorej mal súdny exekútor doručovať upovedomenie o začatí exekúcie do elektronickej schránky sťažovateľa, ktorú má aktivovanú na doručovanie. S ohľadom na aspekt doručovania do elektronickej schránky sťažovateľ spochybňuje aj existenciu spôsobilého exekučného titulu, keďže rozhodnutie výboru mu malo byť doručované do elektronickej schránky. V tomto smere ústavný súd poukazuje na zisťovanie, ktoré správne zrealizoval exekučný súd v spornej otázke dátumu a času aktivácie elektronickej schránky sťažovateľa vedenej pre fyzickú osobu identifikovanú dátumom narodenia. Ako vysvetlil exekučný súd, nemožno zamieňať aktivovanú schránku pre postavenie fyzickej osoby (identifikovanej dátumom narodenia) a postavenie právnickej osoby, resp. fyzickej osoby podnikateľa. Sťažovateľ ako dôkaz aktivácie elektronickej schránky (vychádzajúc z napádaných uznesení, keďže návrh na zastavenie exekúcie a rovnako ani sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nie sú prílohou ústavnej sťažnosti) priložil printscreen obrazovky, ktorý mal preukázať jej aktiváciu v čase doručovania rozhodnutia výboru, ako aj upovedomenia o začatí exekúcie. Podľa správy Národnej agentúry pre sieťové elektronické služby (ďalej len „NASES“) však elektronická schránka sťažovateľa identifikovaného rodným číslom je aktivovaná na doručovanie od 23. februára 2023 o 14.48 h, pričom pred týmto dátumom aktivovaná na doručovanie nikdy nebola.

13. K námietke sťažovateľa o porušení kontradiktórnosti a princípu rovnosti z dôvodu, že nemal možnosť reagovať na správu NASES, pretože táto mu nebola doručená na vyjadrenie, ústavný súd konštatuje, že tento postup súdu nebol optimálny, avšak je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ sa

o správe NASES dozvedel najneskôr z odôvodnenia uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Keďže (vychádzajúc z predloženého uznesenia, pretože, ako už bolo uvedené, sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka) sťažovateľ tento postup nenamietal v sťažnosti proti uzneseniu zo 7. októbra 2025, jeho argumentácia (až) v konaní pred ústavným súdom je neprípustná a exekučnému súdu vo výsledku nemožno vytknúť zlyhanie dosahujúce ústavnoprávnu intenzitu. Okrajom však ústavný súd dodáva, že sťažovateľom predložené snímky obrazovky nepreukazujú jeho tvrdenie o dni, resp. čase, keď si aktivoval elektronickú schránku. Preukazujú, že v čase vyhotovenia snímky obrazovky je schránka aktivovaná a že do tejto schránky sa sťažovateľ prihlasoval a odhlasoval v tam uvedených dňoch a časoch. Prihlásenie do elektronickej schránky však samo osebe nesvedčí o tom, že je aktivovaná na doručovanie, keďže samotná aktivácia sa realizuje priamo v elektronickej schránke, a teda predpokladom jej aktivovania je prihlásenie sa do nej (nie však naopak). Sťažovateľ neprodukoval žiadne nové tvrdenia a dôkazné návrhy k otázke dátumu aktivovania elektronickej schránky, možno preto uzavrieť, že neuniesol dôkazné bremeno o dni a čase aktivovania elektronickej schránky pre postavenie fyzickej osoby identifikovanej dátumom narodenia, resp. rodným číslom tak, aby mohol úspešne atakovať efektívnosť doručenia zo strany výboru a/alebo súdneho exekútora. Zároveň exekučný súd (vyšší súdny úradník, ako aj sudca) poskytol sťažovateľovi riadne a presvedčivé odôvodnenie svojho rozhodnutia aj v tomto aspekte.

B) Vytýkaný nedostatok aktívnej legitímácie oprávneného

14. V exekučnom konaní ako oprávnený subjekt vystupuje Slovenská republika – Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky so sídlom Námestie Alexandra Dubčeka 1, 812 80 Bratislava-Staré Mesto, IČO 00 151 491. Sťažovateľ síce správne poukazuje na znenie čl. 9 ods. 1 písm. a) a čl. 11 ods. 3 ústavného zákona, avšak je nutné poznamenať, že závery exekučného súdu sú ústavne udržateľné, pretože správne vymedzujú postavenie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií výlučne ako decízneho orgánu bez právnej subjektivity, ktorý nie je spôsobilý byť účastníkom exekučného konania. Odôvodnenie súdu, ako aj vyššieho súdneho úradníka poskytuje presvedčivé a vyčerpávajúce odpovede na sťažovateľom vznesené námietky, preto ani v tomto ohľade nemožno exekučnému súdu vytknúť žiadne pochybenie.

C) Vytýkaná nespôsobilosť exekučného titulu

15. K namietanému nedostatku spôsobilosti exekučného titulu sa ústavný súd vyjadril v bode 13 tohto uznesenia. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že rozhodnutie výboru nie je exekučným titulom v zmysle § 45 Exekučného poriadku, tak je potrebné poukázať, že zároveň sám sťažovateľ tento svoj názor vyvracia v bode 154 ústavnej sťažnosti, poukazujúc na znenie § 45 ods. 2 Exekučného poriadku. Sťažnostná argumentácia je preto v tomto smere irelevantná.

D) Vytýkaný zánik práva na výkon rozhodnutia výboru

16. Aj v otázke sťažovateľom namietanej potreby aplikácie § 20 zákona o priestupkoch sa sťažovateľovi dostalo jasného vysvetlenia zo strany exekučného súdu, a to okrem iného aj poukazom na judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 803/2015-10, IV. ÚS 115/08-16, I. ÚS 369/2021 a pod.). Z uvedených rozhodnutí ústavného súdu možno opätovne pripomenúť, že pre ukládanie sankcií podľa ústavného zákona by bolo vhodné ustanoviť primerané premlčacie doby, tak ako to je u iných verejnoprávnych deliktov (pozri prvú vetu § 20 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo § 87 Trestného zákona).

Ak však ústavný zákon v platnom a účinnom znení neustanovuje lehotu, uplynutie ktorej by malo za následok zánik sankčnej zodpovednosti za nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanovených ústavným zákonom, je potrebné túto skutočnosť vykladať v súlade s účelom ústavného zákona. Sťažovateľ preto nesprávne argumentuje potrebou analogického použitia zákona o priestupkoch, keďže vo verejnom práve je využitie analógie prípustné len vo výnimočných prípadoch, ktorým prípad sťažovateľa nie je.

17. Sumarizujúc už uvedené, exekučnému súdu nemožno vytknúť žiadne pochybenia majúce presahy do ústavnej roviny. Navyše, odôvodnenia napadnutých uznesení sú riadne, vyčerpávajúco vyargumentované a poskytujú odpovede na všetky relevantné námietky sťažovateľa.

18. Vzhľadom na uvedené je ústavnú sťažnosť sťažovateľa potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu